

NÁSZTA KATALIN VERSEIBŐL

Elégedetlenek vagyunk színházainkkal, elégedetlenek vagyunk színészeink többségével. A fiatalokkal is. Nem a tehetséget hiányoljuk — ebben szerencsére nincs hiány; de hiába a tehetség, ha hiányzik az akarat, a művészi ambíció, amely áttöri a szereposztási önkény, az adminisztratív közöny korlátait. A legfiatalabbak, a főiskoláról éppen hogy kikerültek ugyanúgy illeszkednek be a semmit-nem-akarás színházaink házatáján uralkodó hangulatába, mint a néhány évjáráttal vagy két-három évtizeddel korábban érkezettek.

Kettős hát az örömünk, amikor útjukra bocsátjuk a marosvásárhelyi Szentgyörgyi István Színművészeti Intézet másodéves hallgatójének, Nászta Katalinnak a verseit. Biztatónak érezzük azt az önelégedetlenséget, azt a kereső nyugtalanságot, amely minden sorát áthatja — és amelyben nemcsak egy-egy szerep, nemcsak az érvényesülés hajszolását, hanem a művészet lényegéhez eljutás vágyát véljük felismerni. De reménykeltőek e versek mint költői alkotások is: szeretnénk hinni, hogy egy nem mindennapi lírikus-tehetség keresi bennük saját hangját, s a folytatás méltó lesz az induláshoz.

K. L.

Turné

Nevükben szólok.

Hazajöttünk és megmaradtunk.

Láttunk, olvastunk,

játszottunk sokat

*— megmaradtunk kevésnek-rossznak —
sajnáljatok,*

érdemtelen tüztük Thália koszorúját

homlokunkra,

hiába másztunk szekerére.

Fásult és nyugodt minden,

élet sincs csak a budoárban

— nem jö ez így,

gyermekeknél vagyunk rosszabbak,

nem akarunk semmit,

semmit, semmit,

soha semmi újat.

Félünk, hogy alaptalan a vágy,

mert ott az akadály,

ott vannak a percek,

mikor megfagyasztják

benned az életet —

kicsi a világ,

csak négy oldala van,

s te benne ritkán-duplaélű.

valaki

nehezen alkalmazkods —
nem úgy születünk,
hogy egy fantáziával
lekapkodhassuk
fals csillagzataink.

Purpar lé

- Láttam egy darabot.
— Csak előadást szoktam.
— Voltak benne szép díszletek,
magas fák,
hamuba sült pogácsák . . .
— Tetszett?
— Éhes lettem s
vágytam egyedül
magas erdők közé . . .
— Akkor jó volt a darab.
— Az előadás?
— Nem tudom. Senki sem tudja pontosan,
én sem tudom.
— De nem emlékszem a szövegre,
arcokra sem,
semmire, úgy általában
vágyakoztam a csendre.
— Ki írta a darabot?
Ki rendezte?
Ki volt a főszereplő?
— Nem írta senki,
nem rendezték,
nem volt főszereplő,
sötét volt, meleg,
s egy szék sem reccsent,
éreztem a fákat,
a szelet,
pogácsa-illatot,
s vágytam, hogy egyedül lehessenek.
— Nem értelek.

Magány

felültem
erre a szekérre
és révem biztonsága
távol-valódivá
cseperedett
a szó s a játék
kettős igézete
kiaknázta
igazi énem
s most puszta-rideg
egyedülvalóságom
átka üldöz

Az én tükröm

a tükör a leghazugabb
képem
sohasem azt akarom
amit a tükör mutat
akik nem ismerik
tükrömet
sosem tudják
megfejténi
titkomat
s te se hidd
hogymost tied a világ
én egész kerek vagyok
ez így igaz
de ha engem ismersz
a titkomat soha
s ha engem igen

a tükrömet soha
s a tükröm nélkül
nem vagyok egész
érted már
kicsi bigisz a csíziót
s ha tudod a nevem
hidd okosnak magad
mert ráaggattam
a szennyeseget
lapozd fel s rájössz
hol voltam
kit szerettem
mit csináltam
de a tükrömet
art soha nem tudod meg

Nyughatatlan faliszőnyeg

harmadnapra
kiborultam
harmadnapra
konzerválódtak
aggodalmaim
harmadnapra
már nem volt
lelkiismeretem
harmadnapra
elfelejtettem
megsértődni
éjszaka kitakaróztam
s a faliszőnyeg
egyszerűen lepotyogott

harmadnapra
megbocsátottam

harmadnapra
elzamosodtam
harmadnapra
kicsomagoltam
harmadnapra
bezálogosítottam
maradék hűségem
és lemondtam
a továbbiakról

éjszaka betakartak
éjszaka lerúgtam a takarót
éjszaka felriadtak
az erdei tisztások
harmadnapra
minden fellobogott